

Sygn. akt XIV C 1259/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft
Protokolant:	stażysta Agata Bakaj

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. B. o zapłatę kwoty 8 435,15 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 4 361,25 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 073,90 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Powód wskazał, że jego roszczenie wynika z umowy pożyczki z dnia 9 sierpnia 2016 r. zwartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o., z której to umowy pozwana się nie wywiązała, a pierwotny wierzyciel dokonał cesji wierzytelności na rzecz powoda w sprawie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 czerwca 2018 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana od nakazu zapłaty wniosła sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych, podnosząc, że nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda żadnej kwoty. Nadto wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2018 r. sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy według właściwości ogólnej pozwanego.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej podtrzymał swoje stanowisko w wyrażone w pozwie.

Postanowieniem z dnia 30 maja 2019 r. oddalono wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych i jednocześnie ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2019 r., złożonym przez ustanowionego dla niej pełnomocnika, pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, nadto podniosła zarzut nieważności umowy, abuzywności klauzul umownych stanowiących podstawę do obciążenia pozwanej prowizją w kwocie 5.068,80 zł, nieważności łączącej strony umowy w części dotyczącej prowizji, sprzeczności dochodzonego pozwem roszczenia w zakresie wysokości prowizji za udzielenie pożyczki, braku skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki oraz spłaty przez pozwaną pożyczki, a przez to spełnienia przez nią świadczenia z umowy do kwoty 3.460,77 zł. Alternatywnie, w przypadku uznania przez Sąd zasadności żądania pozwu, pozwana wniosła o rozłożenie świadczenia na raty w kwocie po 200 zł miesięcznie oraz odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2020 r. pełnomocnik powódki wskazał na wadliwość wypowiedzenia umowy pożyczki i jednocześnie podniósł, że zachodzi wątpliwość co do legitymacji powoda w zakresie całej wierzytelności dochodzonej pozwem.

Pismem procesowym z dnia 4 lutego 2020 r. powódka cofnęła wniosek o rozłożenie należności na raty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 sierpnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z pozwaną umowę pożyczki, na mocy której pozwana otrzymała kwotę 6.000 zł, a którą zobowiązała się zwrócić w 24 miesięcznych ratach, w tym raty 1 do 23 w kwocie po 490,77 zł i ostatnia rata w kwocie 490,76 zł. Prowizja za udzielenie pożyczki wynosiła 5.778,47 zł.

okoliczno ść bezsporna, a nadto: umowa pożyczki k. 65-70, zeznania pozwanej k. 146-148.

W dniu 31 sierpnia 2017 r. (...) Sp. z o.o. sporządziła pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzenie umowy pożyczki adresowane do pozwanej.

dow ód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 74.

W dniu 30 października 2017 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Zgodnie zawartą umową – zbywca oświadczył, że w stosunku do Portfela A na dzień cut-off przysługują mu pozbawione wad prawnych, istniejące, niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne w ilości 989, określone w Wykazie Wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 3 do niniejszej umowy, a przedmiot przelewu stanowią wierzytelności wypowiedzianych umów pożyczkowych (§ 1 punkt 5 umowy) oraz oświadczył, że w stosunku do Portfela B na dzień zawarcia umowy przysługują mu pozbawione wad prawnych, istniejące, niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne w ilości (...), określone w Wykazie Wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 3 do niniejszej umowy, a przedmiot przelewu stanowią wierzytelności wypowiedzianych umów pożyczkowych (§ 1 punkt 6 umowy).

dow ód: umowa przelewu wierzytelności k. 43-49v., załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności k. 63.

W dniu 30 października 2017 r. zostało sporządzone przez (...) Sp. z o.o. zawiadomienie o przelewie wierzytelności adresowane do pozwanej.

dow ód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 74.

W dniu 9 listopada 2017 r. zostało sporządzone przez powoda wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej.

dow ód: wezwanie do zapłaty wraz z załącznikami k. 76-79.

Tytułem spłaty pożyczki pozwana uiściła łącznie kwotę 3.460,77 zł.

okoliczność bezsporna, a nadto: potwierdzenie płatności k 129-130.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty oraz przesłuchanie pozwanej, która mówiła spontanicznie i szczerze. W ocenie Sądu brak było podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom dołączonym do akt sprawy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani ich rzetelności, jednakże nie wszystkie dokumenty załączone przez strony były przydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki. Pozwana natomiast na różnych podstawach kwestionowała wysokość roszczenia, a w dalszym toku postępowania wskazała na wadliwość wypowiedzenia umowy pożyczki i w związku z tym podniosła, że zachodzi wątpliwość co do legitymacji powoda w zakresie całej wierzytelności dochodzonej pozwem.

Roszczenie powoda wynika z przepisu art. 720 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Roszczenie wynika nadto z art. 509 § 1 k.c., według którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności następuje jako bezpośredni skutek zawarcia umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności. Zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* cesjonariusz nabywa wierzytelność tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Jednocześnie to zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. O ile wierzyciel nie potrzebuje zgody dłużnika na cesję wierzytelności, to jednak jego sytuacja prawna nie może ulec pogorszeniu i dlatego przysługują mu przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Pod względem procesowym, to cesjonariusz, domagając się sądowej ochrony nabytej wierzytelności, powinien udowodnić: po pierwsze, że wierzytelność rzeczywiście istnieje, po drugie, że dłużnikiem jest pozwany, po trzecie, że nabyta przez niego wierzytelność jest pod względem przedmiotowym tą samą, która przysługiwała cedentowi względem pozwanego. Skutkiem nieudowodnienia powyższych elementów stanu faktycznego jest oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar dowodu z mocy art. 6 k.c., zgodnie z którym ten, kto w procesie powołuje się na przysługujące mu prawo – czegoś żąda od innej osoby - musi wykazać poprzez dowody fakty, na których opiera to żądanie. Jeśli temu obowiązkowi nie podoła przegrywa proces.

Natomiast w razie wykazania okoliczności faktycznych uzasadniających powództwo, druga strona, która odmawia zadośćuczynienia żądaniu pozwu zobowiązana jest wykazać, że uprawnionemu dane prawo nie przysługuje, a więc fakty niweczące żądanie pozwu.

Przenosząc treść wskazanych przepisów na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż to na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia okoliczności istotnych z punktu widzenia zasadności dochodzonego roszczenia. Powód winien więc wykazać, że przysługuje mu wobec pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem oraz winien udowodnić jej wysokość. W ocenie Sądu powód nie wywiązał się z tego procesowego obowiązku.

Przede wszystkim, w obliczu przedłożonych dokumentów należy uznać, że powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej w niniejszym postępowaniu. Bezspornym jest, że strona powodowa w istocie zawarła umowę przelewu

wierzytelności z pierwotnym wierzycielem pozwanej, ale nie wykazała, że przedmiotem cesji były wierzytelności wynikające z umowy pożyczki zawartej z pozwaną. Pozwana w niniejszym procesie zakwestionowała prawidłowość wypowiedzenia umowy pożyczki, które to wypowiedzenie było warunkiem, aby wierzytelność stanowiła przedmiot cesji. W konsekwencji pozwana poddała w wątpliwość legitymację czynną powoda w taki zakresie, że to na powodzie spoczął obowiązek wykazania bezzasadności zarzutów pozwanej, czemu w ocenie Sądu powód nie sprostał.

Przede wszystkim podkreślić należy, że do pozwu nie zostały dołączone żadne dokumenty, z których wynikałoby że do dnia umowy przelewu wierzytelności, tj. do dnia 30 października 2017 r. umowa pożyczki zawarta z pozwaną przez (...) Sp. z o.o. została skutecznie wypowiedziana i upłynął termin do zapłaty określony w tym wypowiedzeniu. Powód przedstawił co prawda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki sporządzone w dniu 31 sierpnia 2017 r., jednakże nie wykazał doręczenia pozwanej pisma będącego wypowiedzeniem umowy w taki sposób, by pozwana mogła zapoznać się z jego treścią, a nawet tego, że pismo takie zostało nadane w placówce pocztowej. Skoro zatem przedmiot umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. a powodem, stanowiły wierzytelności wypowiedzianych umów pożyczkowych, a brak dowodu, że roszczenie, którego zaspokojenia domaga się pochodziło z wierzytelności skutecznie wypowiedzianej, nie sposób uznać, że wierzytelność ta stanowiła przedmiot cesji, na której żądanie swe opiera powód. Sam fakt, umieszczenia w załączniku do cesji tej wierzytelności je nie oznacza iż umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana i mogła stanowić przedmiot przelewu. Załącznik ten stanowi dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanej, ani przysługiwania jej powodowi względem pozwanej. Nieudowodnienie skuteczności wypowiedzenia umowy przez powoda, nie może mieć negatywnych konsekwencji dla pozwanej, tym bardziej, że powód jako przedsiębiorca zajmuje się skupem wierzytelności, a zatem wymaga się od niego należytej staranności co do treści zawieranych umów i gromadzonych w związku z tym dokumentów.

Powód szczegółowo opisał w jaki sposób wykazał skuteczność cesji, ale odnosił się wyłącznie do treści umowy przelewu, powoływał się na sam fakt jej złożenia do akt i złożenie pełnomocnictw. Natomiast w ogóle nie wypowiedział się co do tego jakiego rodzaju wierzytelności mogą być przedmiotem cesji i nie udowodnił, że sporna wierzytelność cechy te w dniu cesji posiadała.

Reasumując, wobec nieudowodnienia przez powoda spełnienia warunku koniecznego dla skutecznego wypowiedzenia umowy, należy uznać, iż powód nie udowodnił, że sporna wierzytelność z umowy zawartej z pozwaną mogła i została objęta umową przelewu wierzytelności, a zatem nie wykazał legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Skoro zarzut najdalej idący okazał się skuteczny, Sąd nie badał pozostałych zarzutów pozwanej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, obliczoną zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. z 2015 r. nr. 1804 ze zm.).

Sędzia Aleksandra Smólska - Kreft